

כהן גדול פרק שני סנהדרין

כ.א.

עין משפט
גד מצוה

א מיי פ"ד מהל' מדין
הל' ק"ו:
מה ב מיי פ"ג מהל'
מלכים הלכה ב סמג לאוין
דכ"ג:
ב מה ב מיי פ"ג מהל' מלוא
ולו הלכה ב סמג
לאוין קפ"ט ט"ו פ"מ ס"ג
ט"ו ספ"ג ד'
ג ד מיי פ"ד מהלכות
מלכים הלכה ד ועי'
ב"מ ועי"מ ב"מ פ"א מהל'
אש"מ הלכה ד:

דאי ב"ד בת נישואין הואי אחתיה מי הוה שרייה ליה. מכלן קשה
לכ"ה ספירש צפ"ק דקדושין (דף כז.) והבאמה אל מוך צימך
מלמד שלא ילחנה במלחמה פי' שלא יצא עליה במלחמה ומשמע
מתוך פי' הקונטרס דאפילו ציאה ראשונה אסורה במלחמה עד לאחר
כל המעשים כולן וא"כ לא צל דוד
על מעכה רק לאחר שנתגיירה וא"כ
צמ נישואין היא והיכי שריא תמר
לאמנון אחתיה היא ועוד דהל' אמרינן
(שם דף כ"א:) דלא דברה תורה אלא
כנגד ע"כ הרע משמע שזמלחמה
ציאה ראשונה הואי לכך פירש ר"מ
הסם שלא ילחנה במלחמה לצל עליה
ציאה שניה ומתוקם צירושלמי צין
רז ושמואל מן הפי' דרז אמר אינה
מותרת במלחמה אלל ציאה ראשונה
ושמואל אמר קף לא ציאה ראשונה
ולל ציאה שניה וזה הוה הירושלמי
מרמי מילין אמון אמרינן משמיה דרז
וליתא הכא אמון אמרינן משמיה דרז
אסור לצל עליה ציאה שניה ואני
אומר לא ציאה ראשונה ולל ציאה
שניה וא"כ קשיא לשמואל הך דהכא
דפירשית על כן נראה למימד דתמר
לא היתה צמ דוד שאלה כזר היתה
מעוברת כשצאת למלחמה והא
דכתיב (שמואל ג' יג) כי כן תלצנה
צנות המלכים מעליהם מתוך שגדלה
צחיקו של דוד קרי לה צמ מנך:
סוקים

מוסף רש"י

והיתה לאהרן ולבניו.
צלחם הפנים כתיב וכן
טעל מלה דלמרינן ככד
(ח') ועל מלה אמת
שמי החות של עשרת
וארבע או חמש ממעשה
לחם הפנים והסם מפרש לה
דלגלגל ח' (פ"ו ט"ז). ואתה
שמיאה שם רע. אהבה
יאל וינכס אללה שחתי
וערבת (ב"מ סט"ז). ר"י
שמעון דריש טעמא
דקרא. דטעמא מלי אמר
כחמה לא מתובל נגד
אלמנה. מפני שמה לר'ן
להחיר לה עשית לערב
ומתוך כך שמה יאל וינכס
תמיד אללה שחתי לעשן
וערבת להחיר. אהבה
משיאה שם רע כשכתיבה
(קדושין ס"ח). מכדי
דקרא. א"כ דלל מפרש
עעמא. כדלוקימנא גבי
חובל (ב"מ סט"ז).
למיטרפסה. גמולה
(פסחים ט"ז). ילדים.
במוריה לילד בחילומיו
ולל היו ציוו (קדושין ט"ז).
בני יפת תואר. מש
שלקמו אשי ישראל
במלחמה דכתיב והאלהם
אל מן צימך. ומתוך כך היו
והיטו כמפסטי העובדי
טובים (שם). וכו"ז לקטו
(שם). ומגדלי בלוריות.
מאחורי פרס (קדושין שם)
משפטי העינים כד
שיראו בעלי איהם ויפדו
מין (לקטו שם). כי לא
ימנעו ממך. שמונת
אלי לך. פי' ששפתייה פי'
אמי כשאהב לנכית יפת
תואר שלקמה דוד במלחמה.
ומי שיש לו כהן או כן מן
שמה אילו על כל דבר
(שמואל ב' יג). באותה
שעה. מעשה אמנו וממר
(ע"ז ט"ז).

רבינו חננאל

וימשהו ה' לנגיד ולצדוק
הנהן מקיש נגיד לכהן
וכתיב ככהן לאהרן
ולבניו מחצה לאהרן
ומחצה לבניו כך מחצה
מלך ומחצה לעם: מתני'
לא ירבה לו נשים אלא
י"ח כו' למימרא דר'
היהוה דריש טעמא דקרא
ואתה רלכות משום חשש
מסירות. ורבי שמעון אסר
אפי' אינן מסירות והא
בסוף פרק המקבל שדה
מחברי איכא שמענא
להו ושינן בעלמא ר'
יהודה לא דריש טעמא
דקרא ושאינה הכא דמפרש
כח. ר"ח מנא לן ויולדו
לדוד בניו בחברון ויהי
בכורו אהינעם
הירושלמי וכו' שמו. והרביעי
אדוניה בן חגית והחמישי שפטיה בן אביטל והששי יתרעם לעגלה הרי שש וכתביב ואם מעט ואוסיפה לך
כהנה וכהנה כלומר שש ושש אחרות הרי י"ח. אמר רב עגלה זו מיכל והא לא היו לה בניו למיכל שנאמר
ולמיכל בת שאול לא היה לה ולד עד יום מותה. ואסיקנא עד אורו המעשה שבחיתו וקראוהא כאתר הקיים
(ירושלמי הלכה ד) והו ארכיסטס הוה לה בנים מאותו המעשה מתו לה. ולא היה לה ולד עד יום מותה
ומפרש בירושלמי (בפירוקן הלכה ד) שעל זה הדבר נעשה. פי' מטורפסה חלק חוקה כלומר להם דינא:
אמר רב ארבע מאות ילדים היו לו לדוד וכולם בני יפת תואר וכולן מגדלי בלוריות היו כח. פי' בלורית
ציצית של שער (ובבבית דואבה): אמר רב תמר כי יפת תואר היה שנאמר ועתה דבר נא אל המלך כי
לא ימנעני ממך. ואי הות בת נישואין אחתיה מי שריא ליה אלא מלמד שהיה ביה עליה דוד בביתו וילדה
(באשכולי תמר). וא"כ כתיב ויגדלו. וק"ל כי בתו וכולם בני יפת תואר וכולן מגדלי בלוריות היו כח. פי' בלורית
רב חכם ברישעה: דרש רבא ויצא לך שם בגוים כיופין שלא יהו שיער לבנות ישראל לא בבית השחי
ולא בבית הערבה. שכב על משכבך והתחל וגו' ותקח את המשרת ותצק להיני מלמד שפחה לו מיני טיגון וישארה אמנון
הבבולות הצעירות כך אירע להן לבנות הירושלמי והן מפרחות מרצות על אחת כמות: ייחוד של

וימשהו אורו. בשלמה כתיב: **והיטה** למהן **ולנגינו**. צלחם הפנים
כתיב: מתני' שמנה עשרה. לקמן נפקא לן: **גמ' עשרה**
ממשנין אופה. לפי שאינה ירכיבה לאותו כסות להחזירו לה צלילה:
משיאה שם רע. שחכנס לצימך שחריט וערצית: **למאן דריש וי"ו.**
ר"ע צ"ד מיתות צ"ד (לקמן דף נ"א):
ישמעאל אחי צמ וצת אחי דורש:
הרשעם בעגלתי. שמעון קרי לה
לאשתו כשהגידה לחם חדות: **ואמר**
רז עקלה מילן למס טורפסה. זה היה
פרעון חטאמה מה שנכנת צליו לא
היה לה ולד. אלמנא מההוא מעשה
ואילך לא הוה לה אצל מקמי הכי
איכא למימד דהוה לה: **והא כתיב**
ויקה דוד עור. אלמנא טובא הוה ליה
נשים: יפת תואר. הנשצית במלחמה
דכתיב (דברים כ"א) ורלית צצציה:
סמך. אחות אצטלוס צת יפת תואר
היתה קודם שנתגיירה צלז שלס
מעכה אמו ילדה לו לדוד את תמר
והיתה אללו צבורת יפת תואר: **ועסה**
דבר נא וגו'. תמר מנסכי ליה עכה
לאמנון: **מי הוה שרייה ליה אלל**
שמע מינה. עדיין לא נתגיירה אמו
כשילדתה ותמן לול שפחה וכותית
מישראל חין לו קודת צמסכת
יצמות (דף כ"ג). מי שיש לו בן מ"מ
וכו': **והסחל.** עשה עמך כחולה:
הכריה. מאלל טיגון פריי"ט: **שלל**
היה להס נצטוס ישראל. קודם שמתאו
וגצבו צנות ליון (שפי"ה א): **לא שער**
צום הפסי. תחת אזילי וזרועותיהן:
גדרה סמך. דלמעשה חזקתה ונהגה
עמנה צביון שלאו שער נשים ק"ו
בעמנן מה צנות מלכים אירע קלקול
זה צהדיקות על אחת כמה וכמה:
על

תורה אור השלם
1. ויאבדו והישתו לפני ה'
ביום ההוא בשבועה
גדולה וימליכו שנית
לשלמה בן דוד וימשהו
לך לנגיד וקצדוק
לכהן:
דברי הימים א כט כב
2. ויהיתה לאהרן ולבניו
ואקבלוה במקום קודש פי'
קודש קודש הוא לו
מאשי ה' יתקם אשד
ויקרא כט
3. ולא ירבה לו נשים
ולא יסור לבבו וקדש
והקב לא ירבה לו מאד:
דברים יז
4. לא תשה משפט גר
יחוס ולא תחבל בגד
אלקנא: דברים כז
5. ויקלדו ללוד בנים
בחברון ויהי בכורו אמנון
לאחניעם ויהיו אלו:
ומשנהו פלאב לאבניל
אשת נבל הברמלי
והשלישי אבשלום בן
מעכה בת תלמי מלך
גשור: והרביעי אדניהו בן
חגית והחמישי שפטיה
בן אביטל: והששי
יתרעם לעגלה אשת
דוד אלה וילדו ארבע
בתרין:
שמואל ב ג ב-ה
6. ואתנה לך את בית
אדניך ואת נתי אדניך
בדודך ואתנה לך את
בית ישראל ויהודה ואם
מעט ואספה לך בנהן
והנהן: ושמואל ב ג ח
7. ויאמרו לו אנשי העיר
ביום השביעי בטרם יבא
החרכה מה מותוק מדיש
ומה עז מארי ואמר
להם יולא מתרשתם
בעגלתי לא מתרשתם
חידתי: שופטים יד
8. ולמיכל בת שאול לא
יהיה לה ילד עד יום
מותה: ושמואל ב ו כב
9. ויהי ארון ה' בא עיר
בבלה: שמואל ב ו טו
10. ויהי קודש עור פלגשים ונשים מירושלים אתרי באו מחברון ויקלדו עור ללוד בנים וקנות:
שמואל ב ד ג
11. ואני אנה אוליק את חרפתי ואתה תהיה פאחד הנבלים בישראל ועתה דבר נא אל המלך פי' לא
ימנעני ממך: ושמואל ב ג יג
12. ולאמנון רע ושמו ינדב בן שמעה אחי דוד וינדב איש חכם מאד: שמואל ב ג ג
13. ויאמר לו מדוע אתה ככה בל בן המלך בבקר בבקר וילאו תגיד לי ויאמר לו אמנון את תמר אחות אבשלום אחי
אני אהבו: ויאמר לו וינדב שכב על משכבך והתחל ויבא אביך לרואתך ואמרת אליו תבא נא תמר אחותי ותברני
לחם ועתה לעני את הבריה למען אשר אראה ואבילתי מקד: שמואל ב ג ד-ה
14. ותקח את המשרת ותצק
למיני וקנא לאבול ויאמר הוציאו כל איש מעלי וצאו כל איש מעלי: שמואל ב ג ט
15. וישאנה אמנון
שנאיו גדולק מאד פי' ונתנה השנאה אשר שנאה מאתה אשר אהבה ויאמר לה אמנון קומי לכי: שמואל ב ג יג
16. ויצא לך שם בגוים כיופין פי' לילל הוא בחברון אשר שחתי עילין נאמן אדני אלהים: ויחוקא טו ד יז
17. ותקח
תמר אפר על ראשה וכתבת הפסים אשר עליה קרעה ותשם קדה על ראשה ותלך הלוך וקעקה: שמואל ב ג יט
נימא קריה לו ועשתו כרות שפכה תנא גרד גדולה תמר אותה שעה ומה לבנות סתומות כלומר